

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 252/2017-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti PPC Power, a. s., Magnetová 12, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Martin Škubla, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžz 6/2014 a jeho uzneseniami zo 4. marca 2015 a z 27. mája 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti PPC Power, a. s., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2015 faxovou správou a 4. júna 2015 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti PPC Power, a. s., Magnetová 12, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Martin Škubla, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžz 6/2014 a jeho uzneseniami zo 4. marca 2015 a z 27. mája 2015. Podaním doručeným 1. júla 2015 sťažovateľka doplnila sťažnosť o písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia sp. zn. 10 Sžz 6/2014 z 27. mája 2015.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľka sa v procesnom postavení navrhovateľky v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 10 Sžz 6/2014 domáhala ochrany pred nezákonným zásahom Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty, Radlinského 37, Bratislava (ďalej len „daňový úrad“), vo veci daňovej kontroly dane z emisných kvót za rok 2011.

V úvode sťažnosti sťažovateľka, poukazujúc na skutkové okolnosti prípadu, uvádza, že *«sťažovateľ týmto Návrhom napadol nezákonný zásah, ktorý*

a) začal úkonom, ktorým je oznámenie Úradu o začatí daňovej kontroly pre daň z emisných kvót za rok 2011 u Sťažovateľa, ktoré je označené ako „Oznámenie o výkone daňovej kontroly“ číslo 9900420/5/1426081/2014/KušG, zo dňa 9. 4. 2014;

b) pokračoval úkonom, ktorým je (druhé) oznámenie Úradu o zmene termínu začatia daňovej kontroly, ktorý bol pôvodne určený na deň 29. 4. 2014 a neskôr týmto (druhým) oznámením zmenený na 21. 5. 2014; toto (druhé) oznámenie je označené ako „Oznámenie

o zmene termínu začatia daňovej kontroly”, číslo 9900420/5/1654592/2014/Hork, zo dňa 29. 4. 2014;

c) a ktorý mal pokračovať samotnou daňovou kontrolou pre daň z emisných kvót za rok 2011, oznámenou prvým oznámením o daňovej kontrole so zmenami oznámenými v druhom oznámení o zmene daňovej kontroly.

... Daňová kontrola sa na základe vyššie uvedených oznámení dňa 21. 5. 2014 (fakticky, nie právne) neuskutočnila. Súčasne ale došlo k novým skutočnostiam, z ktorých vyplýva, že daňová kontrola pre daň z emisných kvót za rok 2011 v zdeformovanom procesnom režime prebieha, čiže k nezákonnému zásahu do práv a právom chránených záujmov Sťažovateľa došlo a Úrad v tomto zásahu pokračuje.

... Tieto nové skutočnosti spočívajú v tom, že dňa 16. 5. 2014 (t. j. 3 dni po podaní Návrhu) bolo Sťažovateľovi doručené oznámenie Úradu, že daňovú kontrolu nezačne. Dňa 5. 8. 2014 však bolo Sťažovateľovi doručené ďalšie oznámenie o výkone daňovej kontroly pre daň z emisných kvót za rok 2011 č. 9900420/5/3694443/2014/KušG, zo dňa 31. 7. 2014. Po následnej komunikácii Úradu s právnym zástupcom Sťažovateľa... bol termín začatia daňovej kontroly dohodnutý na 11. 9. 2014. V tento deň sa z Úradu ale nikto nedostavil a Sťažovateľ tak mal za to, že ani táto (podľa názoru Sťažovateľa už opätovná) daňová kontrola nezačala. Napriek tomu bol Sťažovateľ dňa 19. 9. 2014 vyzvaný Úradom, aby na základe prebiehajúcej daňovej kontroly plnil všetky povinnosti a predložil požadované dokumenty, čo aj urobil.

Hoci sa teda prvá daňová kontrola oznámená na základe oznámení... fakticky neuskutočnila (Úrad oznámil, že ju v stanovenom termíne nezačne), daňová kontrola pre daň z emisných kvót za rok 2011 v zdeformovanom procesnom režime opätovnej daňovej kontroly... predsa len prebieha. Podľa názoru Sťažovateľa pritom Prvá daňová kontrola a Opätovná daňová kontrola spolu predstavujú jeden nepretržitý zásah daňovej kontroly pre daň z emisných kvót za rok 2011.

... Preto Sťažovateľ podal dňa 8. 10. 2014 Doplnenie a zmenu Návrhu..., ktorým požiadal Odporcu o rozšírenie konania, ktoré sa dovtedy týkalo iba Prvej daňovej kontroly, aj o „ďalšiu časť” daňovej kontroly dane z emisných kvót za rok 2011, t. j. o Opätovnú daňovú kontrolu.

... Keďže Odporca nerozhodol o Návrhu na zmenu v lehote 60 dní od jeho doručenia, podal Sťažovateľ dňa 24. 2. 2015 „Žiadosť o vydanie rozhodnutia o zmene návrhu na začatie konania vo veci vedenej pod sp. zn. č. 10/Sžz/6/2014 a informovanie o relevantných skutočnostiach súvisiacich s konaním”.

... Dňa 6. 3. 2015 poskytol Odporca Zástupcovi telefonicky informáciu, že Návrh na zmenu Odporca dňa 4. 3. 2015 nepripustil a písomné vyhotovenie príslušného uznesenia bude Zástupcovi doručené po jeho vypracovaní...

... Preto Zástupca zaslal Odporcovi elektronicky dňa 13. 3. 2015 „Vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa k informácii poskytnutej súdom o nepripustení zmeny návrhu na začatie konania (sp. zn. 10/Sžz/6/2014)”, v ktorom okrem iného uviedol, že ak by „Návrhu na zmenu nebola pridelená samostatná spisová značka, a teda by súd o Návrhu na zmenu nezačal konanie ako o samostatnom novom návrhu, došlo by k zásahu do práv Navrhovateľa... na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nakoľko by súd zmaril možnosť Navrhovateľa účinne sa brániť voči nezákonnému zásahu Odporcu..., ktorý spočíva v Opätovnej Daňovej kontrole v zákonom stanovenej tridsaťdňovej lehote podľa § 250v ods. 3 O. s. p... ”

... Na toto vyjadrenie Odporca osobitne nereagoval, no dňa 7. 4. 2015 bolo Sťažovateľovi doručené Uznesenie, v ktorom Návrh na zmenu nepripustil. Súčasne v odôvodnení Uznesenia uviedol, že Návrh na zmenu neposúdil ani ako samostatný návrh, ktorému by bolo možné prideliť samostatné číslo konania a konať o Návrhu na zmenu ako o novej (samostatnej) žalobe.».

Ako ďalej sťažovateľka uvádza, „je dôvodné sa obávať, že tým mohol Sťažovateľ stratiť možnosť účinne sa brániť voči nezákonnému zásahu Úradu, keďže mohlo dôjsť k zmeškaniu zákonnej lehoty na (účinné) podanie Návrhu na zmenu Odporcovi znova, tento raz ako nový návrh na začatie konania. Sťažovateľ tak síce urobil dňa 6. 3. 2015 (t. j. v rovnaký deň, ako zistil, že Odporca nevyлúčil jeho Návrh na zmenu ani len na samostatné konanie) a podal samostatný návrh svojím obsahom totožný s Návrhom na zmenu, ale medzi podaním tohto návrhu a okamihom zásahu, voči ktorému sa týmto návrhom Sťažovateľ bráni, uplynula zákonom stanovená subjektívna lehota 30 dní. Je teda určité riziko, že tento následný návrh Odporca zas neprijme z dôvodov zmeškania zákonom

stanovenej lehoty na podanie návrhu. Pri podaní Návrhu na zmenu sa Sťažovateľ spoliehal na zákonom stanovenú povinnosť uloženú súdu, ktorý musí podania, ktoré mu dôjdu, posudzovať podľa obsahu, a nie podľa označenia, a Odporca bol teda podľa názoru Sťažovateľa povinný o Návrhu na zmenu konať, hoci ho Sťažovateľ podal ako doplnenie svojho Návrhu, nakoľko sa domnieval (čo v Návrhu na zmenu aj dôkladne vysvetlil), že ide o vzájomne závislé skutočnosti, ktoré zakladajú jednotu konania a súd by ich mal posudzovať spolu. Preto sa voči uvedenému zásahu nebránil samostatnou žalobou, ale na súde sa voči nemu bránil formou Návrhu na zmenu. Keďže Odporca meritórne odmietol konať o Návrhu na zmenu, t. j. nepripustil ani zmenu Návrhu, ani iným opatrením nezabezpečil, aby súd o jeho Návrhu na zmenu konal, porušil tak základné právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny.

... Pre úplnosť ešte dodávame, že dňa 27. 5. 2015 Odporca konanie vedené pod sp. zn. 10Sžz/6/2014 zastavil, a to uznesením vydaným na pojednávaní z dôvodu, že pôvodne uplatnený petit uvedený v Návrhu bol medzičasom prekonaný... Odporca odmietol konať o Návrhu na zmenu aj len ako o úprave petitu (t. j. v zmysle aktualizácie petitu, reflektujúc zmeny vo vývine okolností počas trvania zásahu, o čom nie je potrebné rozhodnúť podľa § 95 OSP). Úrad ako odporca v uvedenom konaní na pojednávaní dňa 27. 5. 2015 poukázal na skutočnosť, že Sťažovateľ v rozsahu Návrhu na zmenu podal po Uznesení samostatnú žalobu. Túto však považuje za podanú oneskorene.”.

Sťažovateľka argumentuje, že „dôvodom podania Návrhu na zmenu totiž bolo, že objektívne nastali nové skutkové okolnosti, o ktorých bolo potrebné súd informovať a ktoré si objektívne vyžiadali zmenu petitu tak, aby Odporcovi mohla byť poskytnutá účinná ochrana (zo strany Odporcu teda nešlo o pokus odstrániť nedostatky zle formulovaného návrhu petitu, ale o nutnosť reagovať na zmeny v súdnom konaní vyvolané konaním Úradu v rámci daňovej kontroly).”.

V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že „podanie návrhu na zmenu návrhu na začatie konania je taktiež prejavom dispozičnej zásady, keďže ide o dispozičný úkon s predmetom konania. Týmto prejavom navrhovateľ jednoznačne vyjadruje svoju vôľu byť

účastníkom konania s ním navrhovaným predmetom bez ohľadu na to, či ide o účasť na prebiehajúcom konaní alebo je potrebné začať v tejto veci konanie nové. Preto vylúčenie návrhu na samostatné konanie nemôže byť v rozpore s dispozičnou zásadou.”. Podľa názoru sťažovateľky „v čase keď Odporca rozhodoval o tom, či vylúčiť Návrh na zmenu na samostatné konanie, mu tak bolo preukázané, že Návrh na menu spĺňa kritéria prípustnosti“.

V závere sťažnosti sťažovateľka poznamenáva, že *„je zrejmé, že Odporca neuviedol ani jeden relevantný argument, prečo Návrh na zmenu nemal pripustiť a pre prípad, že ho nepripustí, neuviedol ani jeden relevantný argument, prečo ho nemal vylúčiť na samostatné konanie, t. j. neuviedol ani jeden argument, prečo by sa Návrhom na zmenu nemal vecne vôbec zaoberať (či už v rámci prebiehajúceho konania alebo nového samostatného konania).*

... Sťažovateľ preto zastáva názor, že postupom a Uznesením Odporcu tak bol porušený princíp právnej istoty, ako súčasť koncepcie právneho štátu...

... Aplikáciou popísaného skutkového stavu na vyššie uvedené zásady tvoriace základ právneho štátu je zrejmé, že Odporca sa svojim konaním odklonil od ich dôsledného dodržiavania a zamedzil tak Sťažovateľovi uplatniť si v plnej miere jeho ústavné právo na súdnu ochranu...”.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I.

- Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžz/6/2014 svojím postupom, uznesením sp. zn. 10Sžz/6/2014 zo dňa 4. 3. 2015 a uznesením vyhláseným dňa 27. 5. 2015 na pojednávaní v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžz/6/2014 porušil základné práva Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd;

- uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžz/6/2014 zo dňa 4. 3. 2015 sa zrušuje;

- uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyhlásené dňa 27. 5. 2015 na pojednávaní v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžz/6/2014 sa zrušuje;

- vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie;

- Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu Sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.

V prípade, ak petit I. nie je možný, Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR vydal nález s nasledovným výrokom:

II.

- Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžz/6/2014 svojím postupom a uznesením vyhláseným dňa 27. 5. 2015 na pojednávaní v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžz/6/2014 porušil základné práva Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd;

- uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyhlásené dňa 27. 5. 2015 na pojednávaní v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžz/6/2014 sa zrušuje;

- vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie;

- Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

V prípade, ak petit I. a súčasne II. nie sú možné, Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR vydal nález s nasledovným výrokom:

III.

- Najvyšší súd Slovenskej republiky neprijatím Návrhu na zmenu Sťažovateľa na konanie porušil základné práva Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd;

- Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vo veci Návrhu na zmenu z 8. 10. 2014 konať v novom, samostatnom konaní podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku;

- Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti obsahlo odôvodňuje dôvody (podľa jej názoru) neústavnosti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžz 6/2014 a jeho uznesenia zo 4. marca 2015, ktorým nepripustil zmenu návrhu sťažovateľky na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy z 8. októbra 2014, ako aj uznesenia z 27. mája 2015, ktorým bolo konanie o jej návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy zastavené.

Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s výkladom relevantných noriem uplatnených v jej veci najvyšším súdom, ktorý podľa nej bol povinný konať o jej návrhu na zmenu návrhu na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (na základe oznámenia daňového úradu z 31. júla 2014, pozn.), a to bez ohľadu na to, akým procesným spôsobom (či pripustením zmeny návrhu, vyčlenením na samostatné konanie, resp. iným opatrením – pridelením podaniu samostatnej spisovej značky, čím by začal v tejto veci samostatné súdne konanie, pozn.), napriek tomu, že ho podala ako doplnenie svojho návrhu. Podľa tvrdenia sťažovateľky *„ide o vzájomne závislé skutočnosti, ktoré zakladajú jednotu konania a súd by ich mal posudzovať spolu“*. V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasí ani so zastavením konania o jej návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom z dôvodu obavy straty možnosti účinne sa brániť voči nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy, keďže by mohlo dôjsť k zmeškaniu zákonnej lehoty na účinné podanie nového návrhu na začatie konania (ktorý nakoniec sťažovateľka aj podala najvyššiemu súdu 6. marca 2015).

Ústavný súd z listín pripojených k sťažnosti zistil, že sťažovateľka sa návrhom na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy z 12. mája 2014, doručeným najvyššiemu súdu 13. mája 2014, domáhala, aby najvyšší súd zakázal daňovému úradu začať výkon daňovej kontroly dane z emisných kvót za rok 2011, ktorá mala začať na základe listu daňového úradu č. 9900420/5/1426081/2014/KuŠG z 9. apríla 2014, pokračovať oznámením o zmene termínu začatia daňovej kontroly z pôvodne určeného termínu 29. 4. 2014 na deň 21. 5. 2014 a samotnou daňovou kontrolou, ktorú mal daňový úrad v krátkej dobe začať a vykonať.

Písomným podaním doručeným najvyššiemu súdu 8. októbra 2014 sťažovateľka navrhla, aby najvyšší súd podľa v tom čase platného a účinného § 95 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) pripustil zmenu návrhu na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy z 12. mája 2014 tak, že by zakázal daňovému úradu začať výkon daňovej kontroly dane z emisných kvót za rok 2011, ktorá mala začať na základe listu daňového úradu č. 9904420/5/3694443/2014/KuŠG z 31. júla 2014, eventuálne aby zakázal daňovému úradu vo výkone daňovej kontroly

pokračovať a uložil mu ukončiť do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia uvedenú daňovú kontrolu. Návrh na zmenu petitu podala sťažovateľka z toho dôvodu, že jej predchádzajúci petit odkazoval na oznámenie o prvej daňovej kontrole, ktorú daňový úrad nevykonal a k daňovej kontrole pristúpil na základe oznámenia o opätovnej daňovej kontrole z 31. júla 2014.

O návrhu sťažovateľky na zmenu návrhu na začatie konania rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 10 Sžz 6/2014 zo 4. marca 2015 tak, že zmenu návrhu na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy z 8. októbra 2014 nepripustil.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia zo 4. marca 2015 okrem iného uviedol:

„Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 250v ods. 8 O. s. p. sa ustanovenie § 95 O. s. p. použije v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy primerane. Vzhľadom na špecifickosť konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktoré je návrhové, pričom súd je limitovaný určovacím charakterom petitu návrhu, ktorý musí súdu jednoznačne naznačiť vyriešenie akej veci navrhovateľ podaním návrhu požaduje, je súd po uplynutí 30-dňovej zákonnej lehoty viazaný podaným návrhom o nezákonnom zásahu v celosti a nemôže rozhodnúť o inom nároku prostredníctvom pripustenia zmeny návrhu na začatie konania (viď tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžz/2/2013 zo dňa 18. 02. 2014 - bod 49, IV. časť odôvodnenia).“

V ďalšej časti napadnutého uznesenia najvyšší súd poukázal aj na skutočnosť, že *„v konaní tiež vyvstala otázka, či neprideliť podaniu navrhovateľky z 08. 10. 2014 - návrhu na zmenu návrhu na začatie konania samostatnú spisovú značku a neposúdiť ho tak de facto ako nový návrh na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky však uvedený postup v konaní podľa § 250v a nasl. O. s. p. nie je možný, nakoľko by nahrádzal prejav vôle navrhovateľa a vzhľadom na vyššie uvedenú špecifickosť konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy by bol uvedený postup aj porušením dispozičnej zásady, ktorá je*

v správnom súdnictve bezvýhradná. Navyše úspešnosť návrhu na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom je podmienená jeho prípustnosťou, t. j. musí byť podaný v zákonnej subjektívnej aj objektívnej lehote a pred jeho podaním musí navrhovateľ vyčerpať prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, pričom zodpovednosť za splnenie týchto zákonných podmienok znáša navrhovateľ. To podľa názoru najvyššieho súdu vylučuje možnosť, aby návrh na zmenu petitu vyhodnotil bez vedomia účastníka ako nový návrh na začatie súdneho konania, keďže jeho prípustnosť nie je oprávnený sám skúmať pred začatím konania.“.

Následne najvyšší súd uznesením sp. zn. 10 Sžz 6/2014 z 27. mája 2015 konanie o návrhu sťažovateľky na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy zastavil. V relevantnej časti odôvodnenia označeného uznesenia najvyšší súd uviedol:

„Z obsahu spisu je nesporné, že navrhovateľ sa domáhal ochrany pred nezákonným zásahom, ktorý mal spočívať v tom, že Oznámenie odporcu o vykonaní kontroly dane z emisných kvót za rok 2011 č. 9900420/5/1426081/2014/KušG zo dňa 09. 04. 2014 bolo v rozpore s viacerými požiadavkami právnych predpisov. Odporca akceptoval výhrady navrhovateľa oznámené mu listom z 22. apríla 2014, na ktoré reagoval oznámením č. 9900420/5/1959418/2014/KušG zo 16. 05. 2014 (doručeným navrhovateľovi dňa 19. 05. 2014). Uviedol v ňom, že akceptuje zistenie formálnej chyby, preto oznámenie o výkone daňovej kontroly č. 9900420/5/1426081/2014/KušG je právne neúčinné a bezpredmetným sa stáva aj oznámenie o zmene termínu začatia daňovej kontroly č. 9900420/5/1654592/2014/Hork z 29. apríla 2014.

Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade nie je dôvod na ďalšie konanie podľa piatej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, pretože pôvodne uplatnený návrh sa stal bezpredmetným, resp. bol podaný predčasne, lebo navrhovateľ nevyčkal na odpoveď odporcu na svoj list z 22. 04. 2014 (návrh podal dňa 13. 05. 2014 a list odporcu mu bol doručený dňa 19. 05. 2014) a nezákonným zásahom do práv navrhovateľa by bolo až začatie daňovej kontroly na základe oznámenia, ktoré nespĺňalo zákonné náležitosti, k čomu v danom prípade nedošlo. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel jednomyselne k záveru, že konanie je potrebné podľa § 250v ods. 6 OSP zastaviť.

Žiada sa ešte poznamenať, že zmenený návrh na ochranu pred nezákonným zásahom sa síce tiež týkal daňovej kontroly dane z emisných kvót za rok 2011, ale na základe iného oznámenia o jej výkone, ktoré navrhovateľ považoval za nezákonný zásah, ale z iných dôvodov, preto sa súd nestotožňuje s názorom navrhovateľa, že ide o pokračujúci zásah.”

Sama sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že návrh na zmenu návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom podala najvyššiemu súdu z dôvodu obavy, že by mohla stratiť možnosť účinne sa brániť voči nezákonnému zásahu daňového úradu, keďže mohlo dôjsť k zmeškaniu zákonnej lehoty na podanie novej žaloby. V uvedených súvislostiach ústavný súd podotýka, že sťažovateľka aj napriek už uvedeným obavám 6. marca 2015 doručila najvyššiemu súdu nový návrh na začatie konania a ako sama uviedla v sťažnosti, bol „svojím obsahom totožný s Návrhom na zmenu”.

Ústavný súd z vyžiadaného spisu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžnz 2/2015 zistil, že najvyšší súd návrh sťažovateľky (doručený 6. marca 2015) na ochranu pred nezákonným zásahom daňového úradu, ktorým malo podľa nej byť začatie a priebeh daňovej kontroly na základe oznámenia daňového úradu o výkone daňovej kontroly č. 9900420/5/369444/2014 KušG z 31. júla 2014, rozsudkom z 25. mája 2016 ako nedôvodný zamietol. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 12. júla 2016. Z odôvodnenia označeného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že „na základe vykonaného dokazovania senát nezistil procesné vady konania, ktoré by mali za následok nezákonnosť daňovej kontroly a vytvorenie protiprávneho stavu, ktorý by bolo nevyhnutné odstrániť súdnym rozhodnutím“.

Právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu pred porušením základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a základných slobôd nerozhoduje iný súd. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna

a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Vo svojej stabilizovanej judikatúre ústavný súd tiež zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

V danom prípade sťažovateľka, hoci si bola vedomá možnosti účinne sa brániť voči nezákonnému zásahu daňového úradu (na základe ďalšieho oznámenia o výkone daňovej kontroly pre daň z emisných kvót za rok 2011 č. 9900420/5/3694443/2014/KuŠG z 31. júla 2014) podaním nového návrhu na začatie konania, sa v obave zmeškania zákonnej lehoty domáhala v napadnutom konaní (ktorého preskúmanie je predmetom tejto ústavnej sťažnosti, pozn.) pripustenia zmeny jej pôvodného návrhu z 12. mája 2014 argumentujúc, že v opačnom prípade *„by súd zmaril možnosť Navrhovateľa účinne sa brániť voči nezákonnému zásahu Odporcu (tu Úradu), ktorý spočíva v Opätovnej daňovej kontrole, v zákonom stanovenej tridsaťdňovej lehote podľa § 250v ods. 3 O. s. p. ...”*.

Zo zistení ústavného súdu nesporne vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom doručeným najvyššiemu súdu 6. marca 2015 (ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu 2. júna 2015) domáhala, aby najvyšší súd zakázal daňovému úradu pokračovať vo výkone daňovej kontroly dane z emisných kvót za rok 2011, ktorá začala na základe oznámenia daňového úradu č. 9900420/5/369444/2014/KuŠg z 31. júla 2014. Najvyšší súd sa predmetným návrhom sťažovateľky vecne zaoberal a po vykonanom dokazovaní ho ako nedôvodný zamietol.

Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť v rámci správneho súdnictva vo veci sťažovateľky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžnz 2/2015 o ochrane pred tvrdeným nezákonným zásahom daňového úradu podľa § 250v OSP na základe jej návrhu podaného 6. marca 2015 vylučuje vzhľadom na princíp subsidiarity právomoc ústavného súdu. V rámci označeného konania totiž najvyšší súd mohol poskytnúť účinnú ochranu právam sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (na tom nič nemení skutočnosť, že v končnom dôsledku nerozhodol v jej prospech).

Navyše ústavný súd poznamenáva, že zamietavý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžnz 2/2015 z 25. mája 2016 napadla sťažovateľka ďalšou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorej ústavný súd rozhodol tak, že ju uznesením sp. zn. I. ÚS 35/2017 z 18. januára 2017 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu upravenej v čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2017